

"Moltes persones ocupen un lloc especial en la Missa que celebro cada dia"

Lucas Buch és un dels tres catalans ordenats sacerdots el passat 14 de maig a Roma pel Prelat de l'Opus Dei. Ara com ell diu: "la primera tasca serà celebrar la Santa Missa. Ja abans procurava fer-ne el centre del dia, però ara he d'aprendre a celebrar-la"

23/05/2011

El recent ordenat sacerdot Lucas Buch, va néixer a Barcelona l'11 de febrer de 1983. És el més gran de dos germans. Va estudiar al col·legi La Farga (Sant Cugat del Vallès) i va obtenir un premi de la Generalitat a les PAAU 2001. Estudià Filosofia a la UB, i mentre vivia al Col·legi Major Monterols, va col·laborar activament en la revista universitària Nova Diagonal, i més tard al Club Juvenil Herzegovino, en la tasca de formar la gent jove. L'any 2005 va marxar a Roma a estudiar Teologia. Ara està escrivint la tesi en l'especialitat de Teologia dogmàtica sobre el paper de l'Esperit Sant en l'obra reveladora de Déu. A Roma ha treballat quatre anys a la Secretaria del Fòrum UNIV, un Congrés d'universitaris en el que hi participen més de 4.000 estudiants d'arreu del món.

Bona part de la seva preparació per a ser sacerdot l'ha ocupat la seva formació teològica i el doctorat en aquesta matèria. En quin àmbit s'ha centrat?

Ara estic acabant la tesi doctoral sobre “El paper de l'Esperit Sant en l'obra reveladora de Déu”, en particular en alguns escrits d'Yves Congar. El tema és molt important, perquè el cristianisme no és un sistema filosòfic, sinó una Persona – Crist– i una Vida –de fills de Déu–; i per això, tant per viure'l com per explicar-lo i que algú el rebi, la primera cosa que s'ha de fer és demanar llum i força al Paràclit.

Què ha significat poder estudiar a Roma?

Roma m'ha obert els ulls a la varietat, a la universalitat de l'Església. Aquí he pogut viure i estudiar amb gent dels cinc continents, i això m'ha fet veure que dins de l'Església Catòlica

hi caben diferents maneres de pensar i de veure el món, altres formes de fer. Però descobrir la varietat vol dir, alhora, apropar-se a allò que és més essencial en la fe. Per altra banda, estudiar Teologia m'ha descobert una forma de saber que no és ni millor ni pitjor que la Filosofia, és... diferent. Primer, per la importància que té en ella la Tradició. I després, perquè mentre la Filosofia procura resoldre els problemes de fons que el món planteja, la Teologia s'apropa a ells, tot buscant entendre amb la major profunditat i vivesa la Paraula que Déu ha dirigit a l'home. I com aquesta Paraula revela un sentit nou, imprevisible, de l'home i del món, de manera que com més es coneixin aquests, millor es comprèn la Sagrada Escriptura. La Filosofia poleix els interrogants en una contínua recerca; la Teologia s'endinsa en la inesperada novetat de

la Paraula de Déu i en constitueix la resposta.

L'ordenació sacerdotal és un esdeveniment molt important i de gran transcendència. Com el viu el protagonista? Hi ha molts nervis?

Nervis? Sobre tot per les coses organitzatives, que per a un estudiant de filosofia solen ser les més complexes: qui ve?, quan arriba i quan se'n va?, han arribat bé?, tindrem temps per veure'ns?... El més curiós és que, si bé totes les meves previsions van fracassar, va sortir tot de la millor manera. Em sembla que de tota la part logística se n'ha ocupat la meva mare des del Cel (va morir fa nou anys).

I dels preparatius?

De preparatius n'hi ha interiors i també exteriors, començant pel vestuari, que canvia quasi completament. Vaig haver d'anar

aquí i allà amb mesos d'anticipació per tenir-ho tot llest al novembre, per l'ordenació diaconal. De la cerimònia i la celebració no m'en havia d'ocupar directament, però sí d'enviar les invitacions a parents i amics. Entre escriure i enviar les targetes, vaig estar-me més d'un mes! Vaig escriure a familiars i amics que no veia des de feia molt de temps.

Com li han respost els amics?

He gaudit molt llegint les contestacions d'amics i professors de La Farga –el col·legi on vaig estudiar dotze anys– que em transmetien la seva alegria i em deien que estaven resant i fent resar a d'altres pels qui seríem ordenats. Molts em deien que, ja que el mateix dia 14 serien les primeres comunions al *cole*, aprofitarien el moment en què els nois rebrien Jesús per parlar-los de la meva ordenació sacerdotal i

demanar-los que resessin per nosaltres.

I alguna reacció que l'hagi colpit especialment?

Han estat també molt emotives les lletres de familiars, més o menys allunyats de la pràctica religiosa, que s'alegraven de tenir un mossèn a la família i m'asseguraven que anirien a Missa la setmana de l'ordenació. O les respostes d'alguns professors de la Universitat de Barcelona –on vaig estudiar Filosofia–; i fins i tot dels companys de feina de la meva mare, que m'havien conegut de petit i no em veien des de feia molts anys... les respostes d'aquests últims em van emocionar especialment.

Algunencontre especial d'aquests dies?

Entre els que van venir a l'ordenació, em va alegrar molt trobar un grup d'universitaris que coneixia de quan

treballava al Club Juvenil Herzegovino, a Barcelona. En acabar la cerimònia, aquests amics, van rebre la processó de sortida al pati de l'església aplaudint i fent una mica de xivarri. Ja eren les set, i el taxi els estava esperant a la porta de l'església per dur-los a l'aeroport, de manera que vaig desvestir-me a tota velocitat i vaig tenir temps només de donar-los una abraçada a cadascun d'ells i fer-nos una foto...

Impressionant!

Quina serà la seva tasca els propers mesos?

La primera tasca serà celebrar la Santa Missa. Ja abans procurava fer-ne el centre del dia, però ara he d'aprendre a celebrar-la: aprendre a portar a l'altar la vida de tantes dones i tants homes d'arreu, per oferir-los a Déu, de manera que, en el pa i el vi, es faci present el Cos i la Sang de Crist. Pel que fa a la tasca

pastoral, als mesos d'estiu exerciré el ministeri en alguna part d'Espanya, per després dedicar-me més a fons a acabar d'escriure la tesi, que és una tasca apostòlica de primera categoria però que també em permetrà estar aviat plenament disponible.

Alguna petició?

Si em permet, m'agradaria demanar que segueixin resant per tots els sacerdots, i especialment pels que som de Barcelona. Per què? Bé, diuen que la virtut més important per al prevere és la humilitat... I Josep Pla – que gairebé sempre que es limita a descriure, encerta– va escriure que «el barceloní tendeix a la fatxenderia per generació espontània»...

persones-ocupen-un-lloc-especial-en-la-
missa-que-celebro-cada-dia/
(06/08/2025)